

HET OVERBLIJFSEL

- Rom 11: 1 Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin.
- 2 God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft. Of weet gij niet, wat de Schrift zegt van Elía, hoe hij God aanspreekt tegen Israël, zeggende:
- 3 Heere! zij hebben Uw profeten gedood, en Uw altaren omgeworpen; en ik ben alleen overgebleven en zij zoeken mijn ziel.
- 4 Maar wat zegt tot hem het Goddelijk antwoord? Ik heb Mijzelven *nog* zeven duizend mannen overgelaten, die de knie voor het *beeld* van Baäl niet gebogen hebben.
- 5 Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.
- 6 En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het uit de werken is, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer.

Is de kerk in de plaats gekomen van Israël? Of: heeft God Zijn volk echt verstoten? Paulus is daar heel duidelijk in. God heeft Zijn volk niet verstoten. Verstoten = weggoien.

Elía dacht dat hij nog alleen overgebleven was, maar hij had 7000 man over het hoofd gezien. Zo is het met ons ook. Als je zo om je heen kijkt, dan lijkt het alsof er niet veel mensen meer zijn die nog echt in het Woord van God geloven, maar ook wij zijn niet alleen overgebleven. We weten echter nooit precies waar die andere overgebleven gelovigen zijn.

Zo was het ook in de tijd van Paulus. Het leek wel of God Zijn volk verstoten had, maar dat was niet zo. Paulus ontleent die conclusie aan de geschiedenis van Elía (zie vers 5). Zowel in Paulus' tijd, als in deze tegenwoordige tijd zijn er gelovigen die zich niet gebogen hebben voor Baäl. Wie dat dan ook maar mag zijn, maar het zou bijv. de god van deze eeuw kunnen zijn. De gelovigen leven of werken niet voor de Baäl, of de god van deze eeuw, maar zij leven uit de genade Gods. Genade gaat zonder werk en werk heeft absoluut niets met genade van doen.

Wie we tegenwoordig nog kunnen rekenen tot degenen die naar de genade Gods leven, is moeilijk te zeggen, maar het lijken er niet veel te zijn. Vrijwel alle kerken laten zich leiden door de wet en dus door werken. Dat is niet leven naar de genade Gods.

Het christendom wordt beschouwd als één van de grote wereldgodsdiensten. Religie is niet uit God. Dat kan eenvoudig niet omdat godsdienst uit werken bestaat. Daar moet je dus niet wezen. Waar het om gaat, is dat je toegevoegd wordt aan de Gemeente van Christus. Dat zijn degenen die zalig worden en alleen zij!

Wij zijn verlost geworden van de dienstbaarheid, van de wet en van werken. We zijn dus verlost geworden van godsdienst en dus zijn we niet meer religieus. Voorzover er een godsdienst bestaat die op één of andere wijze Bijbels verantwoord is, dan is dat het Judaïsme, maar ook daarvan zijn we verlost.

Religie bestaat uit een aantal regels en diensten om de goden gunstig te stemmen. Maar die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen. Meestal wordt de echte God ontkent en stelt men

daar een ander voor in de plaats. Dat komt omdat men niet bereid is zich te onderwerpen aan de genade Gods.

Er is altijd een klein deel van Israël geweest dat trouw bleef aan het Woord van God. Hun verwachting was op God gericht en niet op de werken van de mens.

"Ik heb Mijzelfven zeven duizend mannen overgelaten". Dat was in de dagen van de wet en het gebeurde op grond van de genade Gods. Het is altijd al zo geweest, ook onder de wet: geloven en behouden worden door de genade Gods. De wet mag dan van toepassing geweest zijn op Israël, maar het is nooit de bedoeling geweest om door die wet zalig te worden. Degenen die in het vlees zijn, kunnen Gode immers niet behagen.

Het was altijd al door geloof. Toen kon men weliswaar nog niet wedergeboren worden, maar nu wel. Maar ook de gelovigen van toen zullen in de toekomst wedergeboren worden.

"De knieën buigen voor Baäl" betekent dat men zich in de praktijk afkeerde van de levende God en zich wijdde aan het personeel van de duivel. Of dat nu Baäl is, of Adonai of Allah, het blijft de duivel. Alleen een God, Die liefde is en genade bewijst, is de God van de Bijbel. Het zit hem niet in de titel, maar in Wie Hij is.

Kaïn en Abel waren allebei in zekere zin ook religieus. Ze brachten beiden een offer, maar de één werd verworpen en de ander aangenomen. Het belangrijkste verschil zal wel in het hart gelegen hebben.

Hebr. 11: 4 Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzo God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelfde *geloof* spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.

De meest gangbare verklaring is, dat Abel een bloedig offer bracht en Kaïn niet. Kaïn was immers landbouwer. Maar die verklaring gaat voorbij aan wat de Bijbel zegt, namelijk dat Abel het in geloof deed. Ten tijde van de wet werden er ook genoeg niet-bloedige offers gebracht. Het gaat niet om de traditie, maar om het geloof. Men wil dingen in stand houden, enkel omdat het altijd zo geweest is, maar zo'n traditie dient tot niets. God hoeft ook zulke offers niet. Het is net als met vasten. Voor de Heer hoefde het niet, maar volgens de Joodse traditie wel. En zolang je onder de wet leeft, ben je niet ontvankelijk voor de genade Gods.

Er is sinds Adam altijd een gelovig overblijfsel geweest, maar wat weten we nog van de mensheid die leefde vóór de zondvloed? Vrijwel niets. We kennen 10 namen uit het geslachtsregister en we weten nog net dat Abel en Henoeh gelovigen waren. Het ging ook niet zozeer om wie zij waren of wat zij gedaan hadden, maar om erfrecht. Er waren beloften gedaan aan Adam en aan Eva. Het gaat dus om de Erfgenaam van de titel "Zoon des mensen". Het blijkt dat die zoon vaak niet de eerstgeborene was, want die titel werd meestal aan een ander gegeven. Dat was waarschijnlijk ook al zo vóór de zondvloed. Sem was ook niet de oudste, toch kreeg hij het eerstgeboorterecht. Zo is het de hele geschiedenis door gegaan. Het gaat altijd om gelovige erfgenamen. Waarom Sem en niet Jafeth? Dat heeft ongetwijfeld met geloof te maken.

"Naar de verkiezing der genade". Die genade komt alleen bij gelovigen terecht. God verkiest niet de mens, ook niet de werken van de mens, maar geloof. Velen denken dat God Zelf uitmaakt wie behouden wordt en wie niet. Dat is ook wel zo, maar Hij heeft ook gezegd wie dat dan zijn, namelijk zij die geloven.

God oordeelt zonder aanzien des persoons, want de zondaar wordt uit geloof gerechtvaardigd. Het is natuurlijk onbijbels om te zeggen dat men moet wachten tot God het geloof geeft. Je zou niet wachten tot God geloof geeft, want God heeft altijd al opgeroepen tot geloof, tot aanvaarding van Zijn Woord. Als God zegt dat het zo is, nou dan geloven of doen we dat toch gewoon.

Je zou bijv kunnen zeggen dat God in een Evangelisatietent een lijn had getrokken. Hij zegt dan: "Ik kies degenen die aan de rechterkant van de streep gaan staan". Dat betekent dus dat je zelf kunt kiezen aan welke kant van de streep je gaat staan. God heeft Zijn keuze allang gemaakt: "...opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar eeuwig leven hebbe. Of:

- 1 Joh. 3: 1 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, **namelijk dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden.** Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.
- 2 **Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods,** en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als *Hij* zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

O.T.-ische gelovigen zouden het worden, maar nu zijn wij kinderen Gods. Sinds het opstandingsleven tot stand gekomen is, krijgt eenieder die in Hem gelooft dat leven van Christus. oudtestamentische gelovigen zullen dat opstandingsleven op de jongste dag krijgen. Dat zij niet al dat leven hebben, komt door ons.

- Hebr. 11: 39 En deze allen (de oudtestamentische gelovigen) hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebbende belofte niet verkregen;
- 40 Alzo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.

Het werk Gods komt ook altijd tot stand via het gelovig overblijfsel. Vandaar ook dat het erfrecht via gelovigen gaat. Abraham werd midden uit de heidenen genomen, maar door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest. Dus, omdat hij geloofde, is Abraham op weg gegaan, zonder te weten waar hij terecht zou komen. Als je een gelovige bent en God zegt iets, dan heb je geen keuze; dan doe je gewoon wat Hij zegt.

Geeft God ons dan opdrachten? Jazeker. Hij doet dat door de Zoon en omdat we gelovigen zijn, hebben we geen keus.

Abraham werd geroepen omdat hij geloof had. Als hij bekwaam geweest was en daardoor geroepen, dan was hij immers behouden geworden door werken!

(En als God nou via Abraham nageslacht verwekt, dan krijgt dat nageslacht tenminste een goede christelijke opvoeding. Sarah was zelfs ook gelovig, dus dan moest het helemaal wel goed zijn.)

Niettemin, uit Abraham en Sarah kwam een volk voort en dat zou inderdaad een gelovig volk moeten zijn, eenvoudig omdat dat volk geroepen werd uit de heidense volken. Het volk dat aan de andere oever van de Schelfzee kwam, moet een gelovig volk geweest zijn. Dat waren echter niet alleen Israëlieten, maar ook heel veel Egyptenaren. Dus toch niet alleen Israël.

Israël had een gelovig volk moeten zijn, trouw aan het Woord van God en dus een koninklijk en priesterlijk volk. Dat volk zou de Woorden Gods moeten verkondigen, of zoals Petrus het zegt: de deugden des Heeren.

1 Petr. 2: 9 Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;

Hier gaat het over ons, maar Petrus heeft het ontleend aan Exodus 19: 5.

Rom. 3: 1 Welk is dan het voordeel van den Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis?
2 Vele in alle manier; want *dit is* wel het eerste, dat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd.

Zij werden geacht gelovig te zijn en op grond daarvan verkoos God hen. Zij waren bewaarders, of beheerders van het Woord van God. Men zou zelf uit dat Woord leven en vervolgens dat Woord verkondigen onder de heidenen. Dat heeft het volk Israël niet gedaan, maar in de toekomst zal het dat alsnog doen. Dat zijn dan de 144.000, uit elke stam 12.000 (het gros van Israël) en zij zullen in de laatste dagen, ten tijde van de antichrist, het Evangelie verkondigen aan de heidenen.

In ieder geval kwam er in het verleden van die Evangelieverkondiging niets terecht. Het is dan ook zo dat Israël niet het gelovig overblijfsel is, maar dat er in Israël een gelovig overblijfsel is. Zo kwam ook slechts het gelovig overblijfsel uit Israël in Kanaän aan. Van de ruim 600.000 die uit Egypte getrokken waren, zijn er slechts twee, Jozua en Kaleb, in het beloofde land aangekomen. Het had heel Israël moeten zijn, maar het werd een gelovig overblijfsel.

De naam Israël werd aan de gelovige Jakob gegeven. Toen Jakob de Heer aanriep, kreeg hij die naam. Eigenlijk komt de naam Israël dus ook alleen maar toe aan het gelovige deel van Israël.

Als je op grond van geloof deel uitmaakt van een gelovig overblijfsel, dan hoef je geen Israëliet te zijn. Je kunt net zo goed ergens anders vanaf stammen.

Rom. 9: 6 Doch *ik zeg dit* niet, alsof het Woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.

God kiest, maar wie? Hij roept Abraham, maar het gaat niet om de kinderen naar het vlees, maar om de kinderen der belofenis. God stelt Zijn zegeningen ter beschikking en het antwoord is aan de mens. "Kiest dan heden wie gij dienen zult", of: "Kiest het leven".

Door de hele Bijbel heen loopt er een lijn van de geschiedenis van een gelovig overblijfsel. Als Israël bijv. uit Egypte trekt, dan vinden we Jozua en Kaleb als overblijfsel temidden van het volk. Zo was het ook ten tijde van de richteren. Als Israël afdwaalde, dan werd het volk overheerst door de vijand. God stuurde die vijand ook vaak Zelf. Dan kwam er een gelovig

richter en werd de boel gecorrigeerd, maar meestal was het maar van korte duur, want al snel dwaalde het volk weer af.

Toen Israël een koning bliefde, moest er iemand zijn die dat koningschap kon dragen, Saul is een apart verhaal, maar David, de allerlaatste zoon van Isaï, werd die koning. Hij werd bij de schapen vandaan gehaald. Hij was tenminste een gelovige, hetgeen ook krachtelijk bewezen is geworden. Zijn werken van het vlees moet je niet aan de gemeente vertellen, want dan zou hij meteen geëxcommuniceerd worden. Niettemin was hij een gelovige, een man naar Gods hart. Jeftha wilde helemaal geen richter worden, maar toen hij het toch werd, wist hij precies hoe God in het verleden met Zijn volk gehandeld had. Daaruit blijkt al dat Jeftha een gelovige was.

Ook ten dage van de Heere Jezus waren er maar enkelen die Hem verwachtten, zoals Simeon en Anna. Tegenwoordig is het gelovig overblijfsel de Gemeente. Een minderheid temidden van de volkeren, gelovend in het Woord van God.

Het gelovig overblijfsel naar de verkiezing van Gods genade.

Het overblijfsel: daar worden 4 verschillende Hebreeuwse woorden voor gebruikt, alle met een iets afwijkende betekenis.

1. Jatar = overlaten, of overgelaten. Het heeft eigenlijk de betekenis van: overbodig, dat wat overblijft.
To be redundant: je hoort er niet meer bij, je bent niet meer nodig. Men wordt geacht niets bij te dragen aan de wereld, de legerplaats. Men heeft geen functie meer en wordt geacht niet meer mee te doen.

Hebr. 13: 13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

Op zichzelf is dat geen eervolle zaak, maar zo is het nu eenmaal de bedoeling.

De tabernakel heeft ook opgesteld gestaan buiten de legerplaats. Wie de Heere wilde dienen, kon dan naderen tot die tabernakel. Het uitgaan buiten de legerplaats geldt dus niet alleen nu, maar toen ook al. Als gelovige ben je overbodig geworden, want je kunt niets meer bijdragen aan deze wereld.

Gal. 1: 4 Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader;

Hij zou ons trekken uit deze wereld. Dat is nu zo. Daarmee wordt de hele strekking van de brief samengevat. We zijn verlost van de wet en daardoor dragen we smaadheid. We leven niet uit de wet, maar uit de genade Gods. Dat is buiten de legerplaats en die valt buiten elke menselijke filosofie, of wat dan ook.

2. Pleejth aah = ontkoming, of de ontcomenen.

Ontkomen door verberging. We zijn heimelijk, stiekem ontsnapt. Waaraan? Aan de samenleving, de legerplaats, aan de godsdienstige samenleving, de wet. De satan heeft even niet opgelet en floep! weg waren we.

Het is nog steeds één stap tot Jezus; waarom die dan niet gedaan? We stappen eruit en horen er niet meer bij. Ik stond erbij en keek ernaar. Het is onze wereld niet meer.

Het heeft ook te maken met een schuilplaats. Wij zijn gezeten in de schuilplaats des Allerhoogsten. Als wij ons wenden tot de Heere Jezus, dan zijn we in de schuilplaats en zal Hij voor ons zorgen.

Ook Israël zal aan het einde van de 70^e week van Daniël vluchten naar de schuilplaats. Dan zal Jeruzalem verwoest worden en het gelovig overblijfsel zal vluchten naar Petra. Zij zijn dan aan de wereld onttrokken en overgebracht in de schuilplaats.

3. Sja' eeriejt = weggevlucht. De wereld is erop uit de mens z'n vrijheid te ontnemen. De satan laat je eten van de boom der kennis van goed en kwaad en dat kost je je leven. Daar vluchten wij voor weg en gaan naar de schuilplaats des Allerhoogsten.

Matt. 24: 15 Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, den profeet, staande in den heilige plaats; (die *het* leest, die merke daarop!)

15 Dat alsdan, die in Judéa zijn, vlieden op de bergen;

Men zou vluchten voor het gevaar dat men zich bewust is. Zo ontkom je aan de gruwel der verwoesting en zo houd je een gelovig overblijfsel over.

4. Sha' aar = overgebleven, maar dan in de zin van "achtergebleven". Als je de wereld als norm neemt, dan vluchten wij daaruit. Wij wijken af. Iedereen is weg, samen op weg gegaan en wij zijn achter gebleven.

We worden geacht trouw gebleven te zijn aan de Heer. Dat was de bedoeling voor heel de mensheid, maar zij zijn allen afgeweken (Rom.3). Te beginnen bij Adam. Er is nog slechts een kleine groep over, die zich onttrokken heeft aan de mensheid.

Die kleine groep, dat overblijfsel, is geen sekte, want wij hebben helemaal geen organisatie. Bovendien wordt er geen macht uitgeoefend en we zijn ook niet afgesneden. Bijna alle anderen zijn afgesneden van het Woord van God en zij zijn dus feitelijk een sekte.

Als je trouw blijft aan het Woord van God, dan blijf je achter. Dat is de betekenis van het woord "sha'aar". Wij zijn overgebleven, achtergebleven. Dat is geen betreuenswaardige positie. We hebben helemaal niets in deze wereld te zoeken. God heeft deze wereld overgeleverd en Hij wil ons daaruit trekken. Die wereld staat onder de vloek van God en verkeert in duisternis.

In al die termen gaat het altijd om een minderheid. Het volk is gevangen genomen, maar er zijn enkelen gevlucht en die bevinden zich in de schuilplaats. Het gaat om iets heimelijks. Maar ja, heel het werk Gods heeft met verborgenheid te maken. Hij werkt alleen aan degenen die in Hem geloven. Denk maar weer aan Abraham. Eerst moet hij ergens uit en pas daarna brengt God hem naar een plaats die hem tevoren niet bekend was.

Zo was het ook bij Esther. “Kom ik om, dan kom ik om”. Het gaat erom dat je je vertrouwen op de Heere stelt. Je weet niet wat er komt, maar het komt wel goed. Je kunt op de Heer vertrouwen.

“Tot Hem naderen” is in de praktijk altijd buiten de legerplaats en het is altijd een gelovig overblijfsel dat tot Hem nadert. Aan het einde van de geschiedenis zal er alleen nog maar een overblijfsel zijn. Dan is de wereld met God verzoend en iedereen zal geloven en vervuld zijn met de kennis des Heeren. Er zijn dan geen ongelovigen meer, niet omdat iedereen tot geloof gekomen is, maar omdat de ongelovigen uitgeroeid zullen zijn. Alleen het gelovig overblijfsel blijft over.

- Gen 45: 1 Toen kon zich Jozef niet bedwingen voor allen, die bij hem stonden, en hij riep: Doet alle man van mij uitgaan! En er stond niemand bij hem, als Jozef zich aan zijn broederen bekend maakte.
- 2 En hij verhief zijn stem met wenen, zodat het de Egyptenaren hoorden, en dat het Faraö's huis hoorde.
- 3 En Jozef zeide tot zijn broederen: Ik ben Jozef! leeft mijn vader nog? En zijn broeders konden hem niet antwoorden; want zij waren verschrikt voor zijn aangezicht.
- 4 En Jozef zeide tot zijn broederen: Nadert toch tot mij! En zij naderden. Toen zeide hij: Ik ben Jozef, uw broeder, dien gij naar Egypte verkocht hebt.
- 5 Maar nu, weest niet bekommerd, en *de toorn* ontsteke niet in uw ogen, omdat gij mij hierheen verkocht hebt; want God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens.
- 6 Want het zijn nu twee jaren des hongers in het midden des lands; en er zijn nog vijf jaren, in welke geen ploeging, noch oogst zal zijn.
- 7 Doch God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing.
- 8 Nu dan, gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God Zelf, Die mij tot Faraö's vader gesteld heeft, en tot een heer over zijn ganse huis, en regeerder in het ganse land Egypte.

Er kwam een hongersnood en daardoor raakten ze als het ware hun leven kwijt. Ze gaan dan naar Jozef in Egypte. Daar maakt Jozef zich aan zijn broeders bekend. Jozef is eigenlijk Melchizédek. Hij brengt brood en wijn voort.

Allen die bij hem stonden, zagen hem wel, maar kenden hem niet. Iedereen moest eruit, zodat Jozef nog alleen met zijn broeders overgebleven was. Dan maakt hij zich bekend en dat is een type van het bekendmaken van de Heer aan Israël in de toekomst. De Heer zal Zich bekendmaken aan Israël als er niemand bij is. Dat is dus in Petra. Als zij de Heer zullen zien, dan zien ze ook Zijn littekenen. Ze zullen dan vragen wat dat is en de Heer zal antwoorden wat Petrus ook al zei in Hand 2.

Jozef verhief zijn stem met wenen. Het ging aan de wereld niet voorbij, maar de Boodschap is alleen voor het overblijfsel. Jozef zei: “Ik ben Jezus, de Zoon van Jozef”. “Leeft mijn vader nog?”. Dat was een belangrijke vraag, want van de vader zouden het eerstgeboorterecht en de beloften komen.

Vers 3. Toen ze met de opgewekte Heer geconfronteerd werden, wisten ze niet wat ze moesten doen. Ze stonden met de mond vol tanden. Als de broers niets te vertellen hebben, dan zegt Jozef: “Nadert toch tot Mij”.

“Naderen” is hetzelfde als “offeren aan God”. Het enige offer dat je zou brengen, is jezelf.

Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke* is uw redelijke godsdienst.

Dat is onze redelijke Godsdienst. Niet het offeren van dieren of wat dan ook, om de goden gunstig te stemmen, maar ons eigen leven. Of zoals Hebr. 4: 16 het zegt:

Hebr. 4: 16 Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

“Dezen Jezus, Dien gij gekruisigd hebt”. Zo zei Petrus het toen dat toegepast werd op de Heere Jezus. In de toekomst zal het ook zo gaan. Men zal de Naam des Heeren aanroepen en dan zal JEHOVAH verschijnen. Ze zullen dan zeggen: “Wat zijn dat toch voor littekenen in Uw handen?” Hij zegt dan: “Die zijn Mij aangedaan in het huis van Mijn liefhebber”.

Zach. 12: 10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Mij rouwklagen, als de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Zij zullen Hem zien als Degene Die zij gekruisigd hebben. We kunnen ook altijd nog Jesaja 53 lezen.

Jes. 53: 1 Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wien is de arm des HEEREN geopenbaard?
2 Want Hij is als een rijsje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.
3 Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en was verbergende het aangezicht; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.
4 Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.

“Ik ben Jozef, die jullie naar Egypte verkocht hebben. Zij hadden dat gedaan en nu komen ze zelf naar Egypte om het leven te behouden. En daar ontmoeten ze hun grootste vijand. Jozef krijgt de kans om zich te wreken, maar hij doet het niet.

Gen. 45: 5. Als de Heer verschijnt, staat er altijd: "Vreest niet". Als Hij komt om te oordelen, dan hoeven wij ook niet te vrezen.

"God heeft mij voor uw aangezicht gezonden". In Hand. 2 staat dat zij in onwetendheid de Heer gekruisigd hadden, maar dat God het zo gewild heeft. Het is onderdeel van Gods plan en God gebruikt het ten goede, tot behoudenis des levens dus. God heeft hem vooruit gezonden om de zaken voor hen alvast te regelen.

In het midden des lands = heersen. De honger heerst al twee jaren. God heeft Jozef vooruit gezonden, opdat zij zouden overleven. Om hen bij het leven te behouden door een grote verlossing. Als je bij het overblijfsel behoort, dan ben je verlost.

Waar het Woord van God het Brood des levens is en datzelfde Woord verworpen wordt, daar lijdt de mens honger. Voorzover die mens er niet echt hongerig uitziet, is dat het gevolg van hongeroedeem. Het praktische in deze wereld is een uitbeelding van geestelijke zaken.

Vers 8. De vader van Faraö = de vader is de gever.

De verlossing wordt geregeld via een overblijfsel en daarna komt die verlossing ook over heel Egypte, over heel de wereld. Als men verlost wordt door een grote verlossing, dan heet dat: tot een overblijfsel stellen. Dan wordt men uit deze tegenwoordige boze wereld getrokken, met als doel het dienen van de levende God.

1 Kon. 19: 9 En hij kwam aldaar in een spelonk, en vernachtte aldaar; en ziet, het Woord des HEEREN geschiedde tot hem, en zeide tot hem: Wat maakt gij hier, Elía?

Elía verschijnt op de berg Horeb, de berg der wetgeving, kennelijk om daar dingen te zien. "Wat maakt gij hier?". "Wat maak je me nou?", of: "Dat kun je niet maken".

1 Kon. 19: 10 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen.

Ze hebben het Verbond verlaten en zijn allemaal samen op weg.

1 Kon. 19: 11 En Hij zeide: Ga uit, en sta op dezen berg, voor het aangezicht des HEEREN. En ziet, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, scheurende de bergen, en brekende de steenrotsen, voor den HEERE henen; *doch* de HEERE was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de HEERE was *ook* in de aardbeving niet.

12 En na de aardbeving een vuur; de HEERE was *ook* in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte.

13 En het geschiedde, als Elía *dat* hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel, en uitging, en stond in den ingang der spelonk. En ziet, een stem *kwam* tot hem, die zeide: Wat maakt gij hier, Elía?

14 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen.

- 15 En de HEERE zeide tot Hem: Ga, keer weder op uwen weg, naar de woestijn van Damaskus; en ga daar in, en zalf Hazaël ten koning over Syrië.
- 16 Daartoe zult gij Jehu, den zoon van Nimsi, zalven ten koning over Israëel; en Elisa, den zoon van Safat, van Abel-mehóla, zult gij tot profeet zalven in uw plaats.
- 17 En het zal geschieden, dat Jehu hem, die van het zwaard van Hazaël ontkomt, doden zal; en die het zwaard van Jehu ontkomt, dien zal Elisa doden.
- 18 Ook heb Ik in Israëel doen overblijven zeven duizend, alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baäl, en allen mond, die hem niet gekust heeft.

De Heere heeft 7000 doen overblijven, doen ontkomen. Ook zij waren ontkomen aan de normale Israëlitische samenleving. Normaal gesproken zouden zij gedood zijn, maar de Heere heeft hen overgelaten, net als Elía, maar ook net als Paulus.

Niemand bliefde hem en dus ging hij naar de berg Horeb. Of dat nu in het lichaam was, of daarbuiten, ik weet het niet. De Heere heeft hem daar schitterende dingen laten zien.

Waarschijnlijk voelde Paulus zich verbonden met Elía.

Wat Elía betreft. God heeft er niet voor gezorgd dat die 7000 niet hun knieën hebben gebogen voor Baäl. Als dat zo was, had Hij net zo goed het beeld om kunnen gooien. Het gaat hier niet om uitverkiezing.

Wie heeft God doen overblijven? Dat zijn die 7000. Waaraan ontkwamen zij? Aan de Baälpriesters en Ize(ep)bel. Ze zijn ontvlucht aan het gevaar en bevinden zich logischerwijs in de schuilplaats.

Wie heeft God doen overblijven? Allen die hun knieën niet gebogen hebben voor Baäl. God heeft ze gered van het zwaard en zij zijn dus overgebleven door de verkiezing der genade Gods. Het is zeker niet zo dat gelovigen niet vervolgd worden, maar God geeft leven, eeuwig leven, aan eenieder die niet de god van deze eeuw dient. Hij doet overblijven degenen die geloven. Dat zijn zij die met de mond belijden de Heere Jezus en met hun hart geloven dat God Hem uit de doden heeft opgewekt (Rom. 10: 9). Zo wordt men zalig en blijft men dus over.

- Psalm 76: 8 Gij, vreselijk zijt Gij; en wie zal voor Uw aangezicht bestaan, van den tijd Uws toorns af?
- 9 Gij deed een oordeel horen uit den hemel; de aarde vreesde en werd stil.
 - 10 Als God opstond ten oordeel, om alle zachtmoedigen der aarde te verlossen. Sela.
 - 11 Want de grimmigheden des mensen zal U loffelijk maken; het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden.

Als de toorn van God losbreekt, wie zal er dan nog overblijven in de dag des toorns? Zalig zijn de zachtmoedigen. Dat zijn degenen met een zacht en ontvankelijk gemoed (hart). De harten van de mensen zijn zo hard als steen. Daarin kan niet gegraveerd worden. Daarom zal de Heer een nieuw hart geven waarin het Woord des Heeren geplant kan worden.

De zachtmoedigen blijven definitief over, en wel in Sela, in Petra. Zo zal het letterlijk gaan. Sela wordt als rustteken beschouwd in de Psalmen, maar het betekent "Rots". Niettemin is het zo, dat als je in Sela terechtkomt, je de rust ingaat. Daar zullen zij verlost worden en daar zullen zij ontkomen.

Het overblijfsel der grimmigheden is het overblijfsel dat de 1000 jaren ingaat.

- Jes. 1: 8 En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.
12 Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sódóm zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomórra gelijk zijn geworden.

Eenmaal zal geheel Israëel zalig worden, maar dat betekent niet dat alle Israëlieten zalig zullen worden. Eenmaal zal ook de aarde vol zijn van de kennis des HEEREN, maar dat geldt alleen voor hen die zijn overgebleven.

“Zo niet de HEERE der heirscharen”. Dat gaat over het toekomstig herstel van Israëel. Dat zal een handje vol zijn, een kuddeke, een volkje. Velen denken dat het met Israëel vanzelf wel goed komt, maar dat gaat zo maar niet. Het zullen er maar weinigen zijn, een klein volkje, een weinig overblijfsel.

Daarna volgt er een opwekking tot waarachtige bekering. Zoals er sprake is van een overblijfsel uit Israëel dat tot geloof komt, zo geldt dat ook voor de volkeren. Er zijn nu zo ongeveer anderhalf miljard mensen op aarde; als er één miljard van overblijft, dan zal dat al veel zijn. Op sommige plaatsen staat “een derde”, maar op andere plaatsen “een tiende”. Het gaat er maar om waar dat een derde of een tiende van is. Het zullen er in elk geval niet veel zijn.

- Jes. 10: 16 Daarom zal de Heere HEERE der heirscharen onder zijn vetten een magerheid zenden; en onder zijn heerlijkheid zal Hij een brand doen branden, als den brand des vuurs.
17 Want het Licht van Israëel zal tot een vuur zijn, en zijn Heilige tot een vlam, welke in brand steken en verteren zal zijn doornen en distelen, op een dag.
18 Ook zal Hij verteren de heerlijkheid zijns wouds en zijns vruchtbaren velds; van de ziel af, tot het vlees toe; en hij zal zijn, gelijk als wanneer een vaandrager versmelt.
19 En de overgebleven bomen zijns wouds zullen weinig in getal zijn, ja, een jongen zou ze opschrijven.
20 En het zal geschieden te dien dage, dat het overblijfsel van Israëel, en de ontkomenen van het huis Jakobs niet meer steunen zullen op dien, die ze geslagen heeft; maar zij zullen steunen op den HEERE, den Heilige Israëls, oprechtelijk.
21 Het overblijfsel zal wederkeren, het overblijfsel van Jakob, tot den sterken God!
22 Want ofschoon uw volk, o Israëel! is gelijk het zand der zee, zo zal *toch maar* een overblijfsel daarvan wederkeren; de verdelging is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid.
23 Want een verdelging, die vastelijk besloten is, zal de Heere HEERE der heirscharen doen in het midden dezes gansen lands.
24 Daarom zegt de Heere HEERE der heirscharen alzo: Vreest niet, gij Mijn volk, dat te Sion woont! voor Assur, als hij u met de roede zal slaan, en hij zijn staf tegen u zal opheffen, naar de wijze der Egyptenaren.

Vers 17. Het Licht van Israël is de Messias, door Wie het oordeel gebracht zal worden.

Vers 19. Een jongen is altijd een type van Christus, de Eersteling.

Vers 20. Ze vertrouwen niet meer op de Palestijnen. Het overblijfsel is geheel Israël. Dat overblijfsel zal wederkeren. Ze zijn ontkomen aan het oordeel en blijven over.

Vers 22. “Toch maar” is er door de vertalers tussengevoegd, als verklaring van het feit dat geheel Israël slechts zal bestaan uit een overblijfsel. Romeinen 11 zegt ook dat geheel Israël zal zalig worden, maar dat zullen alleen zij zijn, die geloofd hebben.

Vers 23. Dat wat vastelijk besloten is, zal uitgestort worden (Dan 9: 27). Dat is het plotseling verderf dat hun zal overkomen. Toch zal er een overblijfsel overblijven.

Matt. 24. Men zou vluchten naar de bergen, want er komt een grote verdrukking. Men moet dus buiten de legerplaats gaan, naar de woestijn, naar Azal (Zach 14: 5). Dat overblijfsel zal uiteindelijk wederkeren.

- Jes. 37: 3 En zij zeiden tot hem: Alzo zegt Hizkia: Deze dag is een dag der benauwdheid, en der schelding, en der lastering; want de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, en er is geen kracht om te baren.
- 4 Misschien zal de HEERE, uw God, horen de woorden van Rabsake, denwelken zijn heer, de koning van Assyrië, gezonden heeft, om den levenden God te honen, en te schelden met woorden, die de HEERE, uw God, gehoord heeft; hef dan een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt.

“Het overblijfsel dat gevonden wordt”. Dat is een gebed voor het overblijfsel. Een gebed voor ongelovigen wordt door God toch niet gehoord. Zo’n gebed ken hooguit tot gevolg hebben dat die ongelovigen geconfronteerd worden met het Evangelie. Jeremia mocht ook niet bidden voor dat ongelovige volk. “Loop Mij niet aan”, zei de Heere tegen hem. Als je al bidt voor het Joodse volk, dan zou dat een gebed voor hun zaligheid moeten zijn. Het gebed dat Paulus doet, is ook tot hun zaligheid (Rom. 10: 1) en dat hij toch maar alstublieft het Evangelie mag brengen aan de Joden. Of: “Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen” (Rom. 10: 15). Of: “Als apostel maak ik mijn bediening heerlijk” (Rom. 11: 13).

Je kunt wel bidden voor het Joodse volk, maar dan zul je ook bereid moeten zijn om het Evangelie daar te verkondigen. Dat hoeft niet beslist in Israël, want het Joodse volk is verspreid over de hele aarde. Niettemin, het Evangelie brengen, is het enige wat God voor hen kan doen. Dat is heel wat anders dan geld ter beschikking te stellen voor het Zionisme, want dat brengt alleen maar oordeel met zich mee. Als je al wat wilt doen, breng dan het Evangelie. En als men ongelovig wil blijven, dan is het beste advies aan die Joden, ze te vertellen dat ze uit de buurt van Jeruzalem moeten blijven. Jeruzalem zal immers verwoest worden en door daar weg te blijven, heeft men in ieder geval nog een beetje respijt.

- Jer. 7: 16 Gij dan, bid niet voor dit volk, en hef geen geschrei noch gebed voor hen op, en loop Mij niet aan; want Ik zal u niet horen.

- Jer. 8: 11 En zij genezen de breuk van de dochter Mijn volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede.
- 15 Men wacht naar vrede, maar er is niets goeds; naar tijd van genezing, maar ziet, er is verschrikking.

Jer. 11: 11 Daarom zegt de HEERE alzo: Ziet, Ik zal een kwaad over hen brengen, uit hetwelk zij niet zullen kunnen uitkomen; als zij dan tot Mij zullen roepen, zal Ik naar hen niet horen.

Het was vastelijk besloten. God zal niet naar hen horen. Hij luistert toch niet. God bekijkt het en zij bekijken het maar. “Ik zal zien, hoe hunlieder einde zal wezen; want zij zijn een gans verkeerd geslacht, kinderen, in welke geen trouw is.” (Deut. 32: 20).

Jer. 11: 14 Gij dan, bid niet voor dit volk, en hef geen geschrei noch gebed voor hen op; want Ik zal niet horen, ten tijde als zij over hun kwaad tot Mij zullen roepen.
15 Wat heeft Mijn beminde in Mijn huis *te doen*, dewijl zij die schandelijke daad *met* velen doet, en het heilige vlees van u geweken is? Wanneer gij kwaad *doet*, dan springt gij op van vreugde.

De beminde mag dan de vrouw van God zijn, maar zij heeft niets te zoeken in Zijn huis. God gooit haar daar dan ook uit.

Jer. 14: 11 Wijders zeide de HEERE tot mij: Bid niet voor dit volk ten goede.
13 Toen zeide ik: Ach, Heere, HEERE! zie, die profeten zeggen hun: Gij zult geen zwaard zien, en gij zult geen honger hebben; maar Ik zal u een gewissen vrede geven in deze plaats.

Dat hoor je tegenwoordig van Evangelische kansels roepen, maar het is niet zo, want het zijn valse profeten die dat zeggen.

Jer. 14: 14 En de HEERE zeide tot mij: Die profeten profeteren vals in Mijn Naam; Ik heb hen niet gezonden, noch hun bevel gegeven, noch tot hen gesproken; zij profeteren ulieden een vals gezicht, en waarzegging, en nietigheid, en bedriegerij huns harten.

Met het hart zou men willen dat het Joodse volk gespaard wordt, maar het gebeurt niet. Wanneer je zo spreekt, is dat bedriegerij.

Jer. 14: 15 Daarom zegt de HEERE alzo: Aangaande de profeten, die in Mijn Naam profeteren, daar Ik hen niet gezonden heb, en zij *dan nog* zeggen: Er zal geen zwaard noch honger in dit land zijn; diezelfde profeten zullen door het zwaard en door den honger verteerd worden.

Wat moet er van die predikers terechtkomen? God zal er een oordeel over brengen.

Jer. 14: 19 Hebt Gij dan Juda ganselijk verworpen? Heeft Uw ziel een walging aan Sion? Waarom hebt Gij ons geslagen, dat er geen genezing voor ons is? Men wacht naar vrede, maar daar is niets goeds, en naar tijd van genezing, maar ziet, daar is verschrikking.

Dat is weer een herhaling van voorgaande verzen.

Jer. 15: 11 De HEERE zeide: Zo niet uw overblijfsel ten goede zal zijn; zo Ik niet, in tijd des kwaads en in tijd der benauwdheid, bij den vijand voor u tussenkome!

Het is een klein deel, een minderheid. God komt ertussen ten behoeve van het overblijfsel.

Jer. 23: 2 Daarom zegt de HEERE, de God Israëls, alzo van de herderen, die Mijn volk weiden: Gijlieden hebt Mijn schapen verstrooid, en hebt ze verdreven, en hebt ze niet bezocht; ziet, Ik zal over u bezoeken de boosheid uwer handelingen, spreekt de HEERE.

3 En Ik zal het overblijfsel Mijner schapen Zelf vergaderen uit al de landen, waarhenen Ik ze verdreven heb; en Ik zal ze wederbrengen tot hun kooien, en ze zullen vruchtbaar zijn, en vermenigvuldigen.

4 En Ik zal herderen over hen verwekken, die ze weiden zullen; en zij zullen niet meer vrezen, noch verstrikt worden, noch gemist worden, spreekt de HEERE.

Aan de ene kant de slechte herders en aan de andere kant de goede Herder.

De schaapskooi is Bozra. De herders die verwekt zullen worden, zijn de Gemeente, want na de opname van de Gemeente zullen wij een verantwoordelijkheid hebben met betrekking tot Israël, net als in de dagen van Elía.

Als men trouw blijft aan de Heer, dan zal Hij voor redding zorgen.

Jer. 31: 2 Zo zegt de HEERE: Het volk der overgeblevenen van het zwaard heeft genade gevonden in de woestijn, namelijk Israël, als Ik henenging om hem tot rust te brengen.

De overgeblevenen worden ook een volk genoemd, maar het is een overblijfsel. Dat volk heeft geen genade gevonden in Jeruzalem, maar in de woestijn, in Sela. De naam Israël wordt gegeven aan het overblijfsel.

Jer. 42: 2 En zij zeiden tot den profeet Jeremía: Laat toch onze smeking voor uw aangezicht nedervallen, en bid voor ons tot den HEERE, uw God, voor dit ganse overblijfsel; want wij zijn weinigen van velen overgelaten, gelijk als uw ogen ons zien;

3 Dat ons de HEERE, uw God, bekend make den weg, dien wij zullen ingaan, en de zaak, die wij zullen doen.

4 En de profeet Jeremía zeide tot hen: Ik heb het gehoord; ziet, ik zal tot den HEERE, uw God, bidden naar uw woorden; en het zal geschieden, het ganse woord, dat de HEERE u zal antwoorden, zal ik u bekend maken, ik zal u niet een woord onthouden.

Als het om het ongelovig Israël gaat, mag Jeremía niet bidden tot God, maar nu zal hij het wel doen, omdat het hier om het gelovig overblijfsel gaat. Als men gelooft, dan blijft men over en God zal Zich bekendmaken aan het gelovig overblijfsel

Zacharia 12 – 14 houdt zich bezig met de 70^e week van Daniël. Het gaat hier over het derde deel van het zoveelste deel.

- Zach. 13: 9 En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God.
- 14: 1 Ziet, de dag komt den HEERE, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o *Jeruzalem!*
- 2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.

De Dag des Heeren komt. De duivel zal dan niet alle heidenen ten strijde verzamelen, maar de Heere zal dat doen.

De helft = een deel. Dat deel zal de stad kunnen verlaten en de Heer zal uittrekken en strijden tegen de heidenen.

- Zach. 14: 3 En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen de heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds.
- 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelfs naar het zuiden.

De Heer verschijnt op de Olijfberg en men zal dan kunnen vluchten naar de woestijn, maar dat geldt alleen voor het gelovig overblijfsel.

- Joël 2: 32 En het zal geschieden, al wie de Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen.

Ontkoming zal er zijn voor degenen die de Naam des Heeren aanroepen. Dat betekent dat men de stad uit kan vluchten. De Olijfberg zal immers scheuren en zo kan men ontkomen uit de stad. Dat geldt alleen voor hen die de Naam des Heeren aanroepen. Daarna zal de Heere hen bij name roepen en Hij zal ze uitleiden (Joh. 10). Niet in Jeruzalem, maar buiten de legerplaats. De Heer wil met dit Jeruzalem niets te maken hebben en zal het dan ook verwoesten. Uiteindelijk zal Hij Jeruzalem bouwen.

- Zach. 8: 4 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Er zullen nog oude mannen en oude vrouwen zitten op de straten van Jeruzalem; een ieder zal zijn stok in zijn hand hebben vanwege de veelheid der dagen.
- 3 En de straten dier stad zullen vervuld worden met knechtjes en meisjes, spelende op haar straten.
- 4 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel dezes volks in deze dagen, zou het *daarom* ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? spreekt de HEERE der heirscharen.

- 5 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ziet, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land des opgangs, en uit het land des nedergangs der zon.

Men kan in de 1000 jaren heel oud worden. In de dagen van de grote verdrukking ziet het er niet naar uit dat er ooit nog zegening komt. Dat is in onze dagen ook zo. Hij is geworden tot Hoofd des hoeks. Wij zien het, maar doorgronden het niet. Al die dingen zullen wonderlijk zijn, maar God doet het wel.

- Rom. 9: 9 Want dit is het woord de belofenis: Omtrent dezen tijd zal Ik komen, en Sarah zal een zoon hebben.
29 En gelijk Jesaja te voren gezegd heeft: En indien de Heere Sebaôth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sódóm geworden, en Gomórra gelijk gemaakt geweest.

In beide gevallen gaat het om een overblijfsel.

Wie is dan Israëel? Daar begint hoofdstuk 9 mee. Israëel zal bestaan uit slechts een overblijfsel. God maakt Zijn beloften waar en de beloften zijn alleen voor Israëel. En Israëel bestaat slechts uit gelovigen, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.

Nu zijn deze profetieën in geestelijk opzicht van toepassing op de Gemeente, maar in de toekomst op het natuurlijk Israëel. Dan niet alleen letterlijk, maar ook en eerst geestelijk.

Dat overblijfsel hoeft niet noodzakelijkerwijs uit het Joodse volk te komen, of uit de 10 stammen. Het gaat om geloof, niet om afstamming. In de Gemeente is er ook geen verschil tussen Jood en Griek. Bovendien kan men nooit bewijzen dat men van afstamming Jood is.

De in het zwart geklede Joden zijn ook niet het overblijfsel. Ze zijn wel religieus, maar ongelovig. Zij zijn degenen die de Heere Jezus gekruisigd hebben, om zo de wet te behouden. Zij hebben geen belang bij een Nieuw Verbond, of een nieuw priesterschap. Uit die kringen werd Paulus bekeerd. Sindsdien is Paulus onderdeel van het gelovig overblijfsel.

Die orthodoxe Joden zijn de uitvinders van de christenvervolging, net zoals Ezau Jakob vervolgde (Ezau is een beeld van het natuurlijk Israëel en Jakob van het gelovig overblijfsel daaruit). Onder het Jodendom heerst een enorme haat tegen christenen. En als het om hun religie gaat, dan hoef je daar geen enkel respect voor te hebben. Ze kunnen de Bijbel wel prachtig op toon voorlezen, maar als je niet gelooft in het Woord van God, dan heb je daar niets aan.

Niet zij zijn het gelovig overblijfsel, maar wij en zij zijn onze grootste tegenstanders. Het is religie bij uitstek, weliswaar ontleend aan de Bijbel, maar het is vijandschap tegen God.

Sódóm, als beeld van Jeruzalem, wordt verwoest. Lot en zijn gezin moeten daaruit vluchten, buiten de legerplaats. Lot is een beeld van het gelovig overblijfsel. Als ze om zouden kijken en terug verlangen naar de vleespotten van Egypte, dan werden ze veranderd in zoutpilaren. Zo gebeurde met de vrouw van Lot.

De zoutpilaar is een beeld van het Jodendom van de afgelopen 2000 jaren. Het bestaat nog wel en je kunt het ook bestuderen, maar het is morsdood. Een pilaar is een monument en zout

is een beeld van de Geest Gods. Die Geest Gods is in het Jodendom een dood monument geworden.

Als je deel hebt aan de verkiezing der genade Gods, dan maak je deel uit van het gelovig overblijfsel. Dan is het de bedoeling dat je een zoutend zout bent in deze wereld (Matt. 5: 13).

Openb. 11: 13 En in diezelfde ure geschiedde een grote aardbeving, en het tiende *deel* der stad is gevallen, en er zijn in de aardbeving gedood zeven duizend namen van mensen, en de overigen zijn zeer bevreesd geworden, en hebben den God des hemels heerlijkheid gegeven.

Het overblijfsel is zeer bevreesd geworden. Zo zal het onder de volkeren ook gaan. Ook daarin zal slechts een overblijfsel tot aanvaarding van het Woord van God komen.

In Openbaring 21 en 22 wordt de nieuwe schepping beschreven. Degenen die dan nog over zijn, zijn het uiteindelijke overblijfsel.

Overblijven deed je vroeger ook op school, Iedereen naar huis en jij overblijven. Het is een groot voorrecht dat wij overblijven. Hij laat ons over en Hij bewaart ons, zolang wij onze knieën buigen voor Hem.